

סיון בסקיין שבעה שירים

בלוז שנכתב עם הגשם הראשון

התעוררתי עם צל עִירַת הנפש הבֵּלֵטִית
אחרי גֶשֶׁם של אוגוסט. פָּרַחֵי אֲמָנוֹן וְתָמָר
בְּכָל צֶמֶת וְכָל כֶּכֶר –
הַפְּגָנָה הַמוֹנִית לְחֶפֶשׁ הַפְּרִיחָה הָאֵלֵטִית,

הסופֵרֶנֶת, הַבְּרִיטוֹנִית – הַמוֹנֵי אֲמָנוֹנִים וְתָמָרוֹת –
מִקְהֵלָה יוֹנִית מְקוֹמִית שְׁבָאָה לְהַעִיר
לְטוֹבַת הַגְּבוּר, "א יִיד"
אֶפְרָמִי-מְכַנְסִים, שֶׁלֹּא גָמַר אֶת

דִּיסֵת יְלֵדוֹתוֹ, שְׁאֵמוֹ דְּחָפָה לוֹ
רַק מְשׁוּם שֶׁהַמְלַחְמָה נִגְמְרָה,
בִּיעַר אֲרָנִים שְׁנִקְרָא
"שְׁלִינְג־אֶרָפּ", שֶׁם נַחֲשֵׁף הַפְּאֵלוֹס

בֶּן הַשְּׁלוֹשׁ, תּוֹצֵרֶת בֵּית הַכְּנֶסֶת הַגָּדוֹל, בְּסֵתֶר,
עַל שְׁמִיכָה הַפְּרוּשָׁה עַל דִּיוֹנוֹת וְשָׂרִישִׁים,
וְעוֹלָה "אֲנִי מֵאֲשִׁים"
מֵהֵימָּה הַכְּסוּפָה, הַחוֹבֵשׁ אֶת כְּתֶר

חֲצָאֵי הָאִיִּים וְהַחוּף הַמְּאֻפֵּק שְׁלֵנוֹ,
אֲרָנִים עַל הַחוֹל וְעַנְבֵּר שְׁדוּד.
הַגְּבוּר הוֹלֵךְ לְאֵבוּד
בְּחֶדֶר הַפְּרִטִי הַשְּׂכוּר, שֶׁם לָנוּ

הוא ואמו בקוֹץ שֶׁל הַדִּיּסָה. קִצַּת סֵלֶת,
קִצַּת חֶלֶב – מָה עוֹד צָרִיךְ כְּדֵי לְגַדֵּל,
כְּדֵי לְהִיּוֹת וְלֹא לְחַדֵּל,
לְנַגֵּן בְּכַנּוּר, לְפִתּוּחַ יִכְלַת

מִתְמַטִּית, לְרוֹץ מֵהָר, לְהִרְבִּיץ בְּמֵרֵץ.
בְּכַנְסִיָּה קַתוּלִית אֲרַמַת לְבָנִים
עוֹגֵב פְּרוּבִינְצִיאֵלִי מִפְּנִים
אֶת רְצִינּוֹת הַמְרֻדָּף אַחֲרֵי צְמֻרַת

הָאֵרֶז, אַחֲרֵי עֵמֶק הַיָּם, אַחֲרֵי הַצֶּבַע
שֶׁל אֲמִנוֹן וְתָמָר – כֹּל מָה שֶׁצָּרִיךְ לְהַשִּׁיג
קוֹלוֹ שֶׁל עוֹגֵב, נְצִיג
נְאֻמָּן שֶׁל אָדָם בַּחוּגֵי הַטֶּבַע

הָעֵלִיִּים: הָאֵל הַקַּתוּלִי מֵת עַל מוֹזִיקָה קְלָסִית!
הַגְּבוּר מְקַנָּא בְּטַעְמוֹ הַטּוֹב
וְהוֹלֵךְ לְפָרֵק הַרְטֹב
עַל פְּנֵי הַמְסַעְדָּה עִם כְּסָאוֹת הַפְּלִסְטִיק

פּוֹלְטֵי הַמַּיִם, כְּאֵלֹו הֵם חֵלֶק מִמִּנְגֵּנוֹן הַגָּשִׁם.
בֵּת הַיָּם מְבֹרֶנֶת חוֹלְצַת שָׂד.
גְּרוּנָה צְרוּר הָאֶרֶד
מִסִּפֵּר אֲגָדָה שְׁכָל כֶּף מְרַגְּשֵׁת

כאז, בקצה המלוח של ארץ היער,
היכן שאפלו לדגים יש דבור
עם בוראם – שאפלו הבור
המחלט באגרות הים, שהפער

בינו לבינו יסגר רק אם יתפס ברשת
דגים בעצמו – הוא גבורנו א ייד –
אפלו הוא יעמיד
פנים של בן-בית תחת הקשת

של קשקשים פניניות. בית מרקחת עם שלט גותי –
שארית מפרוסיה המזרחית –
מוכן לו יותר. זכוכית
התמסות, הריח האנטיביוטי –

ריח בזה משום מה יש גם בדאר,
בין תאי הטלפון החומים,
חושב הגבור התמים –
לא בוחנים את המבקר בטהר

המוצא האורגני מדגים, מזוחלים, מצלם
הבורא. בוחנים אמנון ותמר.
בפרק מתאמץ זמר,
וקולו נערם, כמו פילה של חמר גלם –

באיזה מפעל? באיזו תעשייה אקוסטית?
א ייד חוזר נבוך וסתור
לחדר פרטי שכור,
לאשתו. (מהנדרסת מזון. נחשבה לכוסית.)

לִאֲשֶׁתוֹ שֶׁל אַ יֵיד קוֹרְאִים, בְּהִתְאָם, אֲאִידָה.
רָמְזוּ לְאוֹפְרָה אוֹ לְמַצְרִים הֶעֱתִיקָה.
וּבְמַחֲשָׁבָה עֲמָקָה:
מִי הִגִּישׁ אֲרוּחָה כְּשֶׁרָה לְבוֹנֵי פִירְמִידָה?

סִיר בְּשָׂר בְּשָׂר – מִי הִכִּין אוֹתוֹ, אִם לֹא אֵלָה
שֶׁאֲחַר כֵּן הִכִּינוּ דִּיסָה עַל חֶלֶב?
מֵעַל הַמָּטָה יֵשׁ צָלֵב.
עַל הַצָּלֵב יֵשׁ אִישׁ. עַל הָאִישׁ – יְבֻלֶת

מְהֻלְכָה מְרֻבָּה. (הַצָּלוּב הוּא שֶׁל בַּעֲלַת הַבַּיִת,
אֲדוּקָה קְתוּלִית.) אַ יֵיד אוֹמֵר:
”הַגִּשְׁם הַזֶּה גּוֹמֵר
אֶת כָּל הַחֶפְשָׁה. הָעֶקֶר, נִסְעֵנוּ לַיָּם, לְקִיטָה.”

אֵין מָה לַעֲשׂוֹת, כִּכָּה זֶה בְּמִקוּמוֹתֵינוּ.
מִזְג הָאוִיר הַבְּלִטִי עָלוּב.
רוּצָה לְצֵאת לְסִיבּוּב?
יֵשׁ מוֹפָע שֶׁל זָמֵר. נְרַמָּה לִי שֶׁטְנוּר.”

תל-אביב, 19 באוקטובר 2005

* השיר מבוסס על זיכרונות ילדות מעיירת הנופש פֶּלְנֶגָה בים הבלטי. בפלנגה היתה חורשה שכונתה "שלינג-אראפ" (ידיש: "תבלע"), מכיוון שכל האמהות היהודיות היו יושבות שם עם ילדיהן ורוחפות להם אוכל.

אייזנברג

בְּאִמְצַע הַחֲגִים, בְּסִטוּדִיו לְיוֹגָה,
פְּגַשְׁתִּי עַל מִזְרֵן דָּק אֶת אֵיזֶנְבֵּרְג.
עֵינֶיהָ הַכְּבֻדוֹת, כְּמוֹ אֶז, הַפִּיצוּ נִגְה
שֶׁל בְּטָחוֹן מוֹזֵר וְיָפִי מִתְגַּבֵּר.

הַכְּרָנוּ בְּתִיכּוֹן: הִיא – בְּחֻבְרַת הַנְּעֵר
שֶׁל מְהַגְרִים טְרַיִים, אֲנִי – בְּסֶתֶם כְּתָה.
אֲבָל בְּחֻבְרַתֶּם הִיָּה לִי טוֹב וְנוֹחַ,
וְאֵיזֶנְבֵּרְג זֶרְחָה בְּכָל חֲמִימוֹתָה.

בְּסִטוּדִיו הָעָמוּס, אַחֲרֵי עֲשָׂרוֹת וַיִּנְּאִסוֹת,
אָמַרְתִּי: "אֵיזֶנְבֵּרְג?" בְּתוֹךְ עֲשָׂרִים שְׁנִיּוֹת
הִיא זֶהְתָּה אוֹתִי – יִלְדָּנֶת נְאוּ-קֶלְסִית
שֶׁמְכַלֵּם שְׁמֶרָה מִחֻבְרַת עִם שְׁטִיּוֹת.

אֲחַת-עֲשָׂרָה שָׁנִים עָבְרוּ, וְלֹא רָאִיתִי
אוֹתָהּ וְאֶף אֶחָד מִהַתִּיכּוֹן הַהוּא.
"אֵת פֶּה, בְּתֵל-אֲבִיב?" "אֵת פֶּה, בְּטִי-אִי-סִיטִי?"
וְעַל יָדֵי בְּלִי הַטְּבַעַת הַשְּׁתֵּהוּ

עֵינֶיהָ, כְּשֶׁאֲנִי סֹפְרֵתִי: "הַתְּחַתְּנִתִּי
בְּחֹדֶשׁ שֶׁעָבַר." "מָה אֵת עוֹשָׂה, סִינּוֹ?"
"כּוֹתֶבֶת אֵת שִׁירֵי. בְּאֶפֶן לֹא רוֹמְנַטִּי,
רַק הָעֶסוּק הַזֶּה קְרוּב לִי וּמוֹכָן.

סֹפְרֵי יֵצָא לְאוֹר בְּחֹרֶף. מְתַרְגְּמֶת.
אֲבָל פְּרַנְסִי – מְעַרְכּוֹת מִיָּדַע.
מָה אֵת עוֹשָׂה?" "אֲנִי – בְּדֶרֶךְ הַטְּרוּגְנִית
נוֹדְדֶת בְּחַפּוּשׁ אַחֲרֵי מְקוֹם לְדָה

וְשָׁקַט אֲמַתִּי. בְּאַרְצֵן וּבְהַדְוִי,
וּבְחֻכְמַת מְזֻרְחָ, וּבְחֻנּוֹת פְּרָחִים.
אֲנִי אֲמַצָּא מְקוֹם – יְהִי נֶכּוֹן מְאֹד הוּא
רַק לִי. אֲנִי אֲמַצָּא. וְטוֹב לִי בְּדַרְכֵיכֶם.”

”וַיְמָה עִם הַפֶּתַח שְׁלֶדְךָ? אַתֶּם בְּקִשְׁרֵי?”
”כֵּן. בְּטַח. רַק אֲנִי עַדִּין רִנְיָהּ.
כָּלֶם מְסַדְּרִים, עִם יְלָדִים וְקִשְׁת
בְּרַכּוֹת מִהַהוֹרִים וְהַיְוִיָּה בְּדוּקָה.”

”אִיךָ וְיָקִי?” “נְשׂוּאָה, שְׁנֵי יְלָדִים, רוּקְחַת.”
”וְהוּא?” “תְּכַנֶּת.” “וְזֶה?” “תּוֹכֵעַ מְעַרְךָ.”
”וְזֶה?” “הוּא נְהַרְג. תְּבִינִי אִיזָה פַחַד:
הִיָּה עוֹבֵד־מַחְסוֹם.” “בְּתוֹר חֵיל?” “אֲזַרְחָ.”

הוּא אֲשַׁכְּרָה הִיָּה עוֹבֵד־מַחְסוֹם בְּעִזָּה.
חֲטָף מְטָעוֹן.” “מְצָא מְקוֹם תְּעַסְקָה.”
כְּמוֹ רִקְדָנִים פּוֹשְׁטֵי מַדִּים בְּ”אֲנָפָאזָה”,
סִפְרָנוּ מְאַחַד וְעַד הַמְצוּקָה

שְׁנַחֲשֶׁפֶה עִם כָּל מְסַפֵּר וְעִם כָּל בְּגֵד
שְׁעָף אֶל הַרְצָפָה: יְתַמּוֹת מְאֹלוֹהִים –
לֹא מְבוֹרָא גְאוֹן – מֵאִם הַמְחַבֶּקֶת
יַחַדוֹ אֶת הַכְּבָשִׁים וְגַם אֶת הָרוּעִים.

מְזַל שְׂאִיזֻנְבֵּרְג אֵינְנָה מוֹתֶרֶת,
מְזַל שְׁתַּל־אֲבִיב סְבִיבְנו עֲרוּכָה –
שְׁלַחַן אוֹרְחִים עֲנֵק עִם דָּג וְעִם חֲזֵרֶת,
עִם יִזוּ וְעוּגָה בְּסוּף הָאֲרוּחָה,

וְלֹא אֶגִּיד מָה עוֹד. מִזֵּל שְׁכַל אֹרַח
יְכוּל עוֹד לְחַפֵּשׂ בַּחֲשֵׁךְ אֶת בֵּיתוֹ.
וְאִיזֻנְבֵּרְג אִמְרָה לִי שֶׁעֲכָשׁוּ זֹרַח
מֵעֵמֶק פְּרָצוּפֵי הָאוֹר שְׂרָאשִׁיתוֹ –

הוֹרִיתִי – בְּשִׁירִים. בְּזִמְנֵן שֶׁל בֵּית הַסֵּפֶר
זֶה לֹא הָיָה. "וְאֵת בְּכָלֵל לֹא הִשְׁתַּנִּית." –
יְלָדֵי חוּף הַפְּרָמֶל וְנֶעַר עֵמֶק חֶפֶר
עָלֶיהָ יִתְלוּ, כְּמוֹ בְּרֵג עַל מַגְנֵט,

אִם רַק יוּכְלוּ, כִּי הִיא לֹא הִשְׁתַּנְּתָה מִמֶּטֶר.
אוֹתוֹ הָאוֹר, אוֹתוֹ הִצֵּל עַל פְּרָצוּפָה,
וְאִין עַל זֶה שְׁלִיטָה לְגִיל, מִפֶּסֶק אוֹ מִתַּג:
הִיְתָה וְנִשְׁאַרָה יְלָדָה מְאוֹד יָפָה.

מִפְּגֵשׁ לְזִמְנֵן קָצֵר: הִיא עוֹד פֵּעַם נוֹסַעַת,
וּמוֹזִיקַת עוֹלָם פּוֹרֶשֶׁת לָהּ פֶּסֶקוֹל.
יֵנִיחַ לָהּ הָאֵל בְּכָל דְּבַר לְגַעַת,
יִשְׁמַר אוֹתָהּ הָאֵל – וְהִיא תִמְצָא הַכֹּל.

תל-אביב, 14 באוקטובר 2005

לעיר זרה (שם זמני)

בהיותך מפקדת הו'נדרמים –
נשקו אותך בפה המחחרר,
הניחו שעל פי חקי הד'הרמה –
כאן, במקום אחר, בזמן אחר –

תשיבי אהבה. אבל מאבן
את עשויה – תשבי על אבנים,
הקפיאי את התחת, שירי אבל
וצנני את כל איברי הפנים:

אינך זקוקה להם. לך לא מגיע
דבר: לא אהבה ולא שזר,
עיר ששופכת דם מתוך מניע –
"לא יכולה לשאת משכב זכר".

תל-אביב, 4 ביולי 2005
(אחרי "מצעד הגאווה" בירושלים,
שבו נדקרו שלושה צועדים)

הלשם כך הם לחמו עליך
ואהבוך יותר ממה שאת
יכלת להעריך, ירושלים,
כפוית טובה, כפוית יפיד, כפוית

היסטוריה? הלשם כך הקימו
כך אקדמיה לאמנות?
הלשם כך פזרו כמון וקימל
וקנבס על אבן העמוד

המצטתהב מכל מגע ידים
בספרית הקדש הגדולה?
הלשם כך חכית לניקל, דים
וקוורטר לממון הגאלה?

הם אהבו אותך. למות למען
ערפך הקר – נשמע להם סדור
הוגן. ואת – את הסתכלת למעלה,
טפשה, כפורים כמו ביום כפור.

אהבתם – ולא בחירת שמים –
אותך הצילה מגסיסת-חנם:
אמרו "אם אשכחך, ירושלים..."
והעלו באש את ימינם.

אלגיה

חלף עם עגלה על פני הבית,
תרנגולות בתור חיות-מחמד,
ווילונות סרוגים על אלוורה
בעציצים. עוד עירה של קיט
עבור זרים, עוד עירה בצד
הדרך – לעוברים, עוד כר לזרע –

למגדלי הילדים, הסלק,
הצבעונים – לבני העירה.
ועבורי – קו צפוני גן עדן.
לכן איני רואה אפלו חלק
קטן מהכנפים, אף שורה
משיריהם של מלאכים. אך עדר

פרות חומות – את זה אני זוכרת,
והסוסים יפים מן הפרות.

אני זוכרת כל רשרוש, כל פרח
ביער וגם על שמלת הגברת
ההיא שלא מרשה לנו לירות
בחץ וקשת, פטל בר ופלח

מהתפוח המתוק, כל עשב.
כל אלה – הוכחה אחת גדולה
לכך שכל המלאכים על אמת
בנו להם קנים גדולים כל ערב
על הגגות בעירה שקלה
אני מודה על ילדותי השמית

אני קוראת "אלגיות דואינז",
שם מקונן מלאך במלאכים,
שוכן-אוי, צפור גן עדן – ריגור,
על מחוזות בהם עוד לא היינו,
וכשנגיע – קמץ מלחים
המביטים פידישער צייגיינער

המסתורי ההוא: לאן הגעתי? –
שוודים ושכורים, בצעדים
מתנדנדים על גשר ועל מזח
אחרי הקליפרים והפרינגטים
המתפרקים בעמק המרדים –
ואז נוכל לחגג לנו עוד פסח:

עוד יציאה אל החרות – בפעם
האחרונה, ויעזר האל!

ובכן, לא זאת מצאתי בדואינז.

מצאתי (נא לנעץ על לוח שעם,
כי תצטרכו את זה) שמתחולל
דבר מוזר: הגרמנית של וינה,

ופרג, והמקום שהוא בשוויץ –
או עצם הקריאה בגרמנית –
רק מחזירה אותי לגבול היער,
לערכים ההם בסוף הקיץ,
ימים בהם דברתי ארנית,
וסוס נפלא מלא חזיר וצער

על גבול היער. אגב, לא דברו שם
בגרמנית, וריגר לא ספר
על ערוגות הגזר והלפת.
הוא מבעוד מועד שם כמה גרושים
בפיס – לתת לגבר שחותר
לרחב הנהר שבממלכת

המות – ואני – עם פטרוזיליה,
אכמניות ומלפפונים,
ובאפיק של נהרות הנצח
אצלי במקום הלטה – יש רק ויליה,
ומלאכים הם חסידות, יונים,
או ברזים. אז למה מנצנצת

הגרמנית של ריגר בעינים
בוהר של צלילי העירה,
ובשמים ובארץ, ריגר
מריה רילקה, על אותן קרנים
של צבי היערות – אותה תורה
תלויה לשנינו, על אותן כרעים

של תרנגלת בחצר – עומדת
אותה תורה לשנינו, על אותה
בלימה תלויה – אותה תורה לשנינו?
אולי כי השפה שלך נלמדת
בשדות העננים והחטה
ומתחילה ב-Liebe, לא ב-schneller.

תל-אביב, 29 באפריל 2005

דולומיטים

ובַעֲרוּגוֹת הַקָּרָח –
חֵדֶשׁ יוּלֵי הַמֶּתוּק! –
אֵיטְלָקִים סְמוּקִים כַּפָּרָח,
גְּרַמָּנִים עִם אֶלְפִנְשֵׁטוּק.

וְאֲנִי עוֹצֵרְתָּ, זֹזָה
וְאוֹמְרָת "גּוֹטֶזן טָאג!"
וְחוֹשֶׁבֶת שֶׁכַּפְּאָזָה
הַקּוֹדֶמֶת, בֵּין הַדָּג

מֵאֲגַן הַיָּם הַבְּלִטִי
לְצִלָּקֶת מְסִיבִיר –
מִי חָשַׁב שֶׁכֶּבֶר הַתַּחֲלִיתִי
לְטַפֵּס עַל הַר כֶּבִיר

בְּלִבִּי, וְשֶׁאֲגִיעַ
אֶל הָאֲלֵפִים בַּעֲצָמִי,
וְהַעֲמַק כְּגִבִיעַ
יִנְתֵּן לִי – תִטְעַמִּי?

וּבִזְמַן שֶׁבִשֵׁר הַסֵּלַע
עוֹד בּוֹחֵן אֶת כַּף רַגְלִי
וְחוֹשֶׁב, "אֲנִי אֲרָאָה לָהּ
מֵהוּ סֵלַע אֲצִילִי",

לֹא חִלַּמְתִּי, לֹא דִמִּיתִי,
לֹא שָׁמַעְתִּי בְּמִטְבָּח:
לְעֹלוֹת לְדוֹלּוּמִיטִים –
כְּמוֹ לְלַכֵּת בְּמַהֲפָד,

וְהִלְכְנוּ. וְיָבִינוּ
מְטַפְסִים וְאוֹהֲבִים,
אִיךָ הִרוּחֵנוּ אֶת הַיִּנּוֹ
רוֹסוֹ שֶׁל הָעֲרָבִים

בְּטָרְטוּרִיּוֹת בְּעֵמֶק:
בְּרַגְלִים, בְּרֵאוֹת,
בְּזֶנֶב – קָרְבּוֹ שֶׁל נִמְק
דְּרוֹינִיסְטִי שֶׁל מְאוֹת

מִלִּיּוֹנֵי שָׁנִים – בְּעֵמֶק
הַמְּבִט וְהוֹזְעָה,
פּוֹדְרָה שֶׁל אֲבָק, וְסִמְק
מֵהַשְּׂמֶשׁ הַגְּבוּהָה.

"רְאָה – פִּעְמוֹנִית בְּסֵלַע!"
"רְאֵי – שְׁנֵי דְרָקוֹן נִרְגָּזוּ!"
"תַּחֲכָה לִּי!" "מְחַכָּה לָךְ."
תִּנְשָׁמִי מֵהַאֲגֹז.

וְאֵנִי נוֹטָה קְרִימָה,
מְשַׁכְנַעַת כְּמוֹ צְפוּר
שְׂכוּחוֹת גּוֹפֵי יִסְכִּימוּ
וַיִּגְשִׁימוּ בְּלֵי לְסַפֵּר

מִשְׁאָלוֹת שֶׁתִּנְתְּנֶנָּה
עַל יְדֵי קוֹסְמִים רוֹטְנִים –
צֶלֶב וְרוּחַ וְאֲנִטְנָה
וְאֲנַחְנוּ הַקְּטָנִים

כְּבֵר עוֹמְדִים עַל חֵד הַחַיִּץ
בֵּין הַנְּזֹר לְבְרִיאָה,
בֵּין אֵיטְלִיָּה לְשׁוּיָן,
בֵּין הָאֶתֶר לְרֵאָה,

בְּהַתְּפַעְלוֹת לְקוֹנִית,
בְּקַצֵּרַת חִלּוּמִית,
בְּקַצָּה שֶׁל שָׁן דְּרַקוֹנִית –
עַל פְּסַגַּת הַדּוֹלּוּמִיט.

תל-אביב, 5-6 באוגוסט 2005

הספירה

שם, בצד השני של שכבת האויר העכה,
חתוכה בפרוסות כלחם, כעפר בתוך מחצבה,
שם יושב אחד וסופר ומסמן קוים –
בפחם על הקיר, במקל על החול, בכרובים
על השער, השד יודע במה על מה.
לרגליו אריזות ריקות מרכיבות ערמה,
וחתול סמוכרים מבסוט מלקק שמנת בצד,
ודופק מטרונום, ודופק מונה, וצעד נצעד
שם ברקע כל רגע, ומכרות התחנה הסופית,
דהרת הרכבת נשמעת כהעברת שקופית
בהרצאה בתולדות אמנות האטרוסקים – יחידת הזמן הנספג:
עוד מכסה סרקופג מפסל, ועוד מכסה סרקופג.
ועיני האטרוסקים גדולות, וארשת פיהם רכה:
אם אפשר, עוד תאנה, ועוד יין, ועוד נשיקה.

תל-אביב, 25 במאי 2005

לצייר גדול יש רק שם פרטי

לְצִיֵּר גְּדוֹל יֵשׁ רַק שֵׁם פְּרָטִי:

רַמְבְּרֵנְדֵט, מִיכָלְאֲנֶגְלוֹ, רַפָּאֵל.

לְצִיֵּר גְּדוֹל יֵשׁ אִפִּי הַתְּמַכְרוֹתִי

וְשִׁלְיָטָה בָּאוֹר וּבַצֵּל:

אָבֵל יֵשׁ לָהֶם רַק שְׁמוֹת פְּרָטִיִּים,

כִּי אֵין לָהֶם אֵב וּבֶן

וְרוּחַ הַקֹּדֶשׁ, וְדוֹרוֹת שֶׁל מֵתִים,

וְדָם אֲצִילִים מִתְּנַנּוּ,

”וְעוֹד רַגַע הֵייתִי עוֹצֵר אֶת הַשָּׁמֶשׁ גַּם,

וְלֹא רַק לִיהוֹשֶׁעַ בֶּן נוּן!”

וְעוֹד רַגַע הֵייתִי עוֹצֵר אֶת הַשָּׁמֶשׁ שָׁם,

עַל נְקֻדַת הַצִּיּוֹן

כִּי אֵין לָהֶם מִשְׁפָּחָה וְקַלְתֵּי אָבוֹת,

וְאֵין לָהֶם יְרֵשָׁה,

לֹא צִלְחַת לְשִׁבְעָה, לֹא כֶּד לְרוּחוֹת,

לֹא כְבוֹד לְהַצִּיל, לֹא בּוֹשָׁה.

הַמְסִימָת הַזֹּאת שְׁאֵתָה רוֹצָה.

מִשְׁחַק אֶת אֱלוֹהִים אוּ מָה?

וְעוֹד רַגַע הֵייתִי מוֹתֵחַ אֶת הַקֶּצֶה,

אֶת הַקֶּצֶה שֶׁל הָאֲדָמָה.

וְאִם יֵשׁ לָהֶם אִמָּא, הֲרִי לָאֵם

יֵשׁ בְּנִים עִם כְּנוּיֵי חֶבֶה,

וְעוֹד רַגַע הֵייתָה עוֹצֵרֵת לָהֶם

אֶת הַשָּׁמֶשׁ שֶׁל הַבְּקָר הַבָּא.

כִּי הַצִּירִים יִדְעוּ שֶׁהָעוֹלָם עָגַל

לְפָנָי כָּל יוֹרְדֵי הַיָּם –

עַל פִּי הַמַּסְלוּל שֶׁל קְפִיצַת הַחֲרָגוּל,

עַל פִּי קַפְלֵי שְׁמֵלְתָהּ שֶׁל מַרְיָם.

וּבֵין כָּל הָאָבוֹת עִם שְׁנֵי סָפֵר,

הַשּׁוֹמְרִים עַל רִצְפֵי הַדָּם –

מְעַגְלִים אֶת הָעוֹלָם, כְּמוֹ קְצִיצַת בָּקָר,

צִירִים וְאִמָּהוֹת לְבָדָם.

תל-אביב, 9 ביוני 2005

מתוך הספר "יצירה ווקאלית ליהודי, דג ומקהלה" שיראה אור בקרוב בהוצאת "אהוזת בית"